

i alt Fald at være noget for nærgaaende over for de paagældende, som ere under det særlige Forhold at skulle søge Til-ladelse hos deres overordnede for at blive gifte. Jeg skal saa nævne et Par andre Eksempler paa formentlige Myndigheds-misbrug fra Officerers Side over for Under-officerer. Det hændte ved en Begravelse paa Aarhus Kirkegaard i Sommer, hvor en Sergeant skulde have et Barn begravet, at en Underofficer civilklædt befandt sig i Følget, der i øvrigt bestod baade af Underofficerer og civile. Der findes vist ikke noget i Reglementet om, at en Underofficer skal møde i militær Paaklædning ved en Begravelse som denne, der dog vel maa kaldes civil, selv om det er en Sergeants Barn, der bliver begravet. Imidlertid var der en Kaptajn Erikson, som lagde Mærke til, at Underofficereren var til Stede i civil Paaklædning i Ligfølget, som han saa trængte sig ind i og irettesatte skarpt den paagældende Underofficer. Man tænke sig dette, at under disse alvorlige Forhold, hvor et Menneskelig stedes til Jorden, trænger en Kaptajn sig ind i Følget og irettesætter paa en brysk og skarp militær Maner, saaledes som det desværre endnu af og til kan finde Sted herhjemme, en Mand, der er mødt i dette rent civile Anliggende, og hvorved der bringes Forstyrrelse ind i denne rent civile Handling.

Fremdeles vil jeg nævne et Tilfælde, som fandt Sted ude paa Væddeløbsbanen ved Eremitagen. Der var en Sekondløjtnantselev, tjenstgørende Underkorporal, til Stede, og han havde taget sig den Frihed at underholde sig med en Sergeant paa Væddeløbsbanen. Sergenten var civilklædt, hvad han formentlig havde Lov til. Bortset fra det naragtige i at ville opholde sig over, at en Underkorporal (Sekondløjtnantselev) underholdt sig med en Sergeant, skulde man tro, at det i alt Fald maatte være aldeles farefrit, naar Sergenten var civil. Der var imidlertid en Premierløjtnant, som lagde Mærke til, at denne Underkorporal, den vordende Sekondløjtnant, havde taget sig den Frihed, under disse Frifodsforhold, at indlade sig i Samtale med en civilklædt Sergeant, og Premierløjtnanten gik senere hen til Underkorporalen og bebredede ham dette. Det var ikke passende Omgang for ham, og det skulde han lade være med. Underkorporalen svarede saa, at det kunde han ikke godt, da det var en gammel Bekendt af ham, og det derfor ikke var saa let at afbryde dette Forhold. Dertil svarede

Premierløjtnanten: Det skal og maa De gøre, hvis De vil være Officerer.

Det er disse Eksempler, jeg har ment det rigtigt at drage frem, da de raabe højt om Underofficerernes Trang til at blive hævede noget op fra den nedtrykte Stilling, hvori de efter visse Officerers Mening skulle staa. Denne Mening er forkert; det skal udtales her og forhaabentlig under Tilslutning fra den højtærede Krigsminister, at det i Fremtiden maa blive anderledes. Underofficerernes nuværende Lønninger ere for lave, og vi maa ønske dem forbedrede, men det gælder lige saa meget om at skaffe Underofficererne en saadan social Stilling, at de kunne være tjente med at leve og virke under de Forhold, vi give dem. Jeg paatalte for to Aar siden, og har ikke fortrudt, at jeg gjorde det, nogle Befalingsmænds Forhold over for de dem undergivne menige. Det var rigtigt at gøre det, det mener jeg den Dag i Dag, trods hvad et enkelt æret Medlem maatte mene derom. Den Gang gjaldt det altsaa Myndighedsmisbrug saavel fra Underofficerer som fra Officerer over for menige, jeg finder det nu lige saa rigtigt i Dag at paatale Misbrug fra Officerer over for Underofficerer. Vil man ikke have, at disse skulle være Rekrutplagere, saa vil man heller ikke have, at Officererne maa hundse Underofficererne, da Følgen deraf naturligen bliver, at Underofficererne opøves til det, vi nødigt af alt ville have, at de skulle blive, nemlig Rekrutplagere.

M. Madsen: Jeg skal ikke fordybe mig i det foreliggende Lovforslag, der jo gennemgaaende er ret godt kendt. Jeg havde haabet, at den ærede Ordfører for Flertallet (A. Nielsen) ikke havde fundet det nødvendigt at fremkomme med en hel Del af de Bemærkninger, han gjorde til Forslaget. Jeg tror, at de i og for sig ikke hørte hjemme her og heller ikke have den Betydning, han tillagde dem. Det er vel nærmest den højtærede Krigsministers og ikke min Sag at give Svar derpaa. Men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at naar den ærede Ordfører udtalte, at dette Forslag af den foregaaende Regering var gjort til en Kastebold, er dette ingenlunde rigtigt. Det er en ganske mærkelig Betegnelse, og jeg maa i ethvert Tilfælde hævde, at det ikke er saaledes. Er der nogen, som har gjort denne Sag til en Kastebold, er det netop Flertallet, som har ladet Forslagets Gennemførelse ene og alene være